

Respublikiniam mokinių esė konkursui „Kaip supranti sakinį „Kultūra skleidžiasi per kūrybą ir tarnavimą bendruomenei“?

Gabrielė Veličkaitė, 10 klasė

Mokytoja Ingrida Kapočienė, „Saulės“ privati gimnazija

Kultūra – tai didžiausias žmonijos pasiekimas, šviesa tamsiausiomis akimirkomis. Ji padeda žmonėms išlikti dvasiškai stipriems, skatina kovoti už žodžio laisvę ir tautos pasirinkimus. Kultūra yra ir tautos pažangos atspindys. Tai, ką tauta sukūrė nuo gilios praeities, lydi mus į ateitį, saugo ir naujų prasmų suteikia kažkada gyvenusių žmonių jausmams bei intelektualinių gebėjimų turiniui. Be tautos ir pasaulio kultūros mes būtume tik atskirų individų masė, be jokių bendruomeninių ir visai žmonijai svarbių vertybių. Todėl kiekvieno kūrybingumas ir tauri tarnystė kitiems yra be galo svarbi. Taip mes kuriame bendrą civilizacijos ir humanistinių vertybių lauką.

Kultūros šaltinį savyje kiekvienas suvokia savaip. Mano nuomone, kultūros poreikis gimsta iš žmogaus prasmingos būties, meno ir mokslo svarbos suvokimo. Tačiau labiausiai kultūra skleidžiasi per kūrybines mūsų pačių kibirkštėles, kai išlaisviname savo sielą, dvasinius gebėjimus, o slapčiausias mintis paverčiame stulbinančiais kūriniais. Patys pradėję kurti geriau suprantame, kaip kitų žmonių kūryba stato civilizacijas, jungia bendruomenes, nutraukia karą ir palaiko taiką. Ar mažo mokinuko rašinėlis, ar didžio dailininko, o gal kompozitoriaus kūrinys - kūrybos energija dygsta ir skleidžiasi tarsi pirmoji pavasario gėlė. Tik kurdami patys mes geriau suprantame ir tuos didžiuosius kūrėjus, kurie savo idėjomis kuria amžiną grožį, gėrį arba atskleidžia blogio pavojus. Taip kūryba tampa prasme tarnauti bendruomenei, žmonėms. O gyvenimo subrandintas tikras kūrėjas tampa amžinu tarnu ne tik savo tautai, bet ir pasauliui - jo nešama dvasinė energija pakylėja ir padeda gyventi.

Kultūra turėtų būti ir aukščiausioji valdžia, vienintelė, kuri nepaisytų valstybių sienų, tarnautų žmogui ir skverbtųsi į jo dvasios gilumą. Juk kūrėjų tarnavimas mums ir pasireiškia tuo, kad patikę muzikos, dailės, architektūros kūriniai tarsi įsiskverbia į mūsų vidų, užpildo jį visą, pripildo mintis naujausiomis idėjomis. Tačiau iš kultūros ir meno versmės atsigėręs žmogus netampa bevaliu vergu, atvirksčiai, jis tampa asmenybe, atradusia savo vietą po saule. O menininkas į mūsų asmeninį pasaulį ateina kaip tarpininkas, kuris tarnauja mums perteikdamas savo tiesą - kultūros ir istorijos sampratą, lavindamas mūsų meninį skonį, mokydamas mylėti tėvynę ir žmogų, vertinti tuos, kurie gynė humanistines vertybes ir aukojosi. Todėl negalime pateisinti tų individų, kurie griaua civilizuotų pasaulio tautų kultūrą, pamiršta humanistines vertybes ir užlieja harmoningas bendruomenes tamsa ir chaosu. Kovai su karą ir skriaudas nešančiu blogiu tautos vienijasi, stiprėja ir pasitelkia galingiausius ginklus – vienybę ir aukštą dvasinę kultūrą.

Praeitis liudija, jog tautos gali išlikti net ir tamsiausiomis istorijos akimirkomis, jei saugos savo žiburį, parodysiantį kelią iš griuvėsių ir skausmo. Tas žiburys – kiekvieno žmogaus pastangos būti naudingam savo bendruomenei, taip pat plėsti kultūrinio bendrumo ir kūrybingumo kultūrą pasaulyje. Ne tarnavimas blogiui ir kariavimas, o gyvenimo statyba, kūrimas yra kiekvieno iš mūsų vidinė stiprybė. Ir tik per kūrybą ir prasmingą tarnystę pakylame, atsitiesiame, kuriame tolesnę pažangą.